

Niets is mooier dan een invaller die zijn tegenstanders onmiddellijk angst inboezemt, supporters in extase brengt en vervolgens in korte tijd de wedstrijd ombuigt. Denk maar aan een van de meest recente successen: Klaas-Jan Huntelaar voor Oranje tegen Mexico op het WK in Brazilië. Hij gaf koppend een assist en besliste de wedstrijd zelf via een strafschop.

Maar een *pinchhitter* is niet per definitie een geweldenaar. Het Nederlandse voetbal heeft ze in alle soorten gekend: van onvergetelijke spelers tot vage passanten en van ambassadeurs van het vak tot spitsen die de rol van stormram juist verafschuwden.

In *Oorlog in de zestien* bieden journalisten Niels van den Hoven en Lennaert Rooijackers de lezer niet weer het 'levensverhaal' van een twintiger die nog lang niet is uitgevoetbald. En ook geen biografie van de zoveelste speler die zichzelf verliest in seks, drugs en rock 'n roll. Dit boek belicht een specifieke categorie voetballers tot in detail. Alleen dat al maakt het onderscheidend. In elf portretten blijft *Oorlog in de zestien* stilstaan bij de heroïsche momenten en duikt het in de levens van spelers die een deel van hun carrière – van de jaren zeventig tot nu – bekend stonden als pinchhitter.

Lennaert Rooijackers (1986) en Niels van den Hoven (1987) studeerden beiden journalistiek en schrijven voor verschillende media. Lennaert stortte zich door de jaren heen op tal van onderwerpen. Van politiek tot kunst en cultuur en van derdewereld problematiek tot sport. Niels werkt als journalist voor het Brabants Dagblad en schrijft over human interest, politiek, van economie tot - hoe kan het anders – sport.

NUR 489

ISBN 978-94-026-1616-3

9 789402 161616

www.oorlogindezestien.nl
Aerial Media Company
www.aerialmediacom.nl

Oorlog in de zestien

Lennaert Rooijackers - Niels van den Hoven

LENNAERT ROOIJAKKERS EN NIELS VAN DEN HOVEN

Oorlog in de zestien

Pinchhitters in het Nederlandse voetbal

Aerial

Inhoud

	De Pinchhitter
9	I
35	II
49	III
55	Dick Nanninga <i>Gekluisterd aan een Belgische boerderij</i>
72	Ben Rietveld <i>Straatschoffie dat de Galgenwaard gek maakte</i>
88	Martin Drent <i>Steeds weer vechten tegen de publieke opinie</i>
105	Joop van Daele <i>Voor altijd de man van 9 september 1970</i>
124	Rodion Camataru <i>Hoe een Roemeense superster in Heerenveen belandt</i>
141	Pieter Keur <i>Het tweede en derde voetballeven van Pieter Keur</i>
155	Danny Koevermans <i>Pinchhitter tegen wil en dank</i>
174	Rob Landsbergen <i>Held in Zuid-Korea</i>
186	Kevin Vink <i>Waarom 'de nieuwe Jan Koller' nooit de nieuwe Jan Koller werd</i>
197	Kim Christensen <i>Stodder</i>
215	Pierre van Hooijdonk <i>'Pinchhitter des vaderlands'</i>
234	Epiloog <i>Ismael Urzaíz</i>
237	Dankwoord
238	Bronnenlijst

De Pinchhitter

I

Bij de gedachte om lekker af te bouwen had hij zich vast iets anders voorgesteld. Het seizoen ervoor, 2010/2011, genoot hij nog van het leven in de Australische miljoenenstad Melbourne, maar door gebrek aan geld kon het pas opgerichte Melbourne Heart hem niet voor een tweede jaar aan zich binden. Stoppen? Nee, daar was hij nog te fit voor. Gerald Sibon wilde graag nog een jaartje doorgaan. Het aanbod om terug te keren bij oude liefde sc Heerenveen, waar hij een seizoen als breekijzer mocht fungeren, kwam als geroepen. Alle voorwaarden voor een mooi laatste jaar van zijn voetbalcarrière waren op voorhand aanwezig. Wat wedstrijdjjes meepikken, jonge spelers op weg helpen. Dat werk.

In november 2011 moet Sibon zich echter hebben afgevraagd waarom hij voor de derde keer in zijn loopbaan naar Friesland was getrokken. Vier achtereenvolgende wedstrijden had hij zich zitten verbijten op de tribune. Trainer Ron Jans was van mening dat Sibon de jeugd in de weg stond. Zelfs een plekje op de bank was op dat moment te veel gevraagd voor de 37-jarige spits. Doorselecteren, zo luidde Jans' credo.

Ook voor de volgende thuiswedstrijd tegen RKC Waalwijk, op

een uiterst gure zaterdagavond waarop de temperatuur het vriespunt naderde, leek het erop dat Sibon genoeg moest nemen met een plaats buiten de wedstrijdselectie. Tot de jonge aanvaller Quenten Martinus geblesseerd afhaakte. Dan maar weer eens die lange op de bank zetten, moet Jans hebben gedacht. Daarvoor was Sibon immers gehaald.

Tegenstander RKC speelde dat seizoen met een onbevangenheid die de daaropvolgende jaren ook waarneembaar was bij promovendi als PEC Zwolle en Cambuur Leeuwarden. Onder aanvoering van de getergde en half afgeschreven Evander Sno en met de talentvolle PSV-huurling Jeroen Zoet op doel, had RKC dat seizoen al menig opponent verrast.

Ook sc Heerenveen had het die avond lastig tegen de Waalwijkers. Door een klutsgoal van Geoffrey Castillion was RKC vroeg in de wedstrijd op voorsprong gekomen. De Brabanders controleerden daarna de wedstrijd, zonder dominant te zijn. Tevergeefs probeerde Heerenveen een vuist te maken. De geagiteerde aanvalsleider Bas Dost kreeg amper bruikbare ballen toegespeeld. Oussama Assaidi rende zich op de linkerflank rot zonder een fatsoenlijke voorzet af te leveren en die andere vleugelspeler, Luciano Narsingh, leek niet eens in het schouwspel voor te komen. Terwijl Ron Jans driftig langs de kant stond te coachen, zat collega Ruud Brood ontspannen achteroverleunend in de dug-out. Het gemor in het Abe Lenstra Stadion, waar het publiek dat seizoen al amper op goed voetbal was getrakteerd, werd alsmaar luider. Na iets meer dan een uur was Jans het beu. Er moest iets veranderen. Bij toeval zat de man die daarvoor kon zorgen weer op de bank.

Wat volgde was een van de laatste succesvolle manifestaties van het fenomeen pinchhitter die het Nederlandse voet-

bal heeft gekend. Er is een hoop gezegd en geschreven over pinchhitters, maar van alle kenmerken die iedere voetballiefhebber kan opsommen werden die avond de meest heroïsche geopenbaard. Gedecideerd betrad aanvaller Sibon als vervanger van verdediger Michel Breuer in de 68ste minuut het veld. In de laatste twintig minuten moesten er risico's worden genomen. Sibon ging daarbij voorop in de strijd. Binnen een paar minuten sloeg de stemming op de tribune om van chagrijnig naar strijdlustig. Elke in het stadion aanwezige Fries proefde dat oude krijger Sibon voor de ommekeer kon zorgen en ging achter de thuisploeg staan. Op het veld was 'alle ballen op die lange' het devies. Even simpel als doeltreffend. De paniek sloeg toe bij RKC, dat met negen man voor het doel ging hangen. Ruud Brood zat ineens niet meer zo ontspannen in de dug-out.

Acht minuten had hij nodig. Acht minuten om de moraal van zijn ploeg en de supporters volledig te doen veranderen en hen en zichzelf hiervoor te belonen met een schitterend doelpunt. In de 76ste minuut kon Sibon de bal net buiten het strafschopgebied in alle vrijheid aannemen. Er was alle gelegenheid om af te spelen naar opkomende teamgenoten, maar met de precisie van een driebander lobde hij de bal met rechts over doelman Zoet. Via de onderkant van de lat belandde deze in het doel.

Met de schitterende gelijkmaker kroonde Sibon zich op dat moment tot Heerenveens topscorer aller tijden in de Eredivisie, maar dit deed hem allerm minst besluiten op zijn lauweren te rusten. Met dezelfde gedrevenheid ging hij op zoek naar zijn tweede treffer van de avond. Een kwartier lang werd RKC met de rug tegen de muur gezet. De keren dat de Waalwijkers in de slotfase de middenlijn overstaken, waren te verwaarlozen. Een tweede poging van Sibon om – de opnieuw ver voor zijn doel

staande – Zoet met een lob te verschalken, mislukte maar net. Het leek een kwestie van tijd voordat de spits RKC definitief op de knieën zou krijgen.

Zo ver kwam het niet. Het bleef bij 1-1. Voor de supporters van Heerenveen maakte het weinig uit; Sibon had de avond én de thuisploeg gered. In twintig minuten veranderde hij eigenhandig de wedstrijd van saai in zinderend. Na het eindsignaal nam hij nog minutenlang loftuitingen van de aanhang in ontvangst. Sibon nam die avond sportieve wraak op trainer Jans en toonde met zijn één na laatste doelpunt in het betaald voetbal een vlag van zijn oude klasse. In de catacomben van het stadion stond de pers intussen ongeduldig op de man van de wedstrijd te wachten, maar die genoot terecht van het applaus dat hij van het Friese publiek kreeg. Voordat hij de journalisten te woord stond kreeg RKC-keeperstrainer Ed de Goeij een vrolijke klap op de schouder. 'Jij had die bal er sowieso uitgehouden, Ed', liet een grijnzende Sibon hem weten.

Dit is een boek over een van de mooiste fenomenen die het voetbal rijk is: de pinchhitter. De man die een wedstrijd die 'op slot zit' moet 'openbreken'. Een laatste redmiddel dat in de slotfase wordt ingebracht om een achterstand goed te maken of om te buigen in een voorsprong. Een man die vooral voor chaos en paniek bij de tegenstander moet zorgen. Een man die, kortom, oorlog moet stichten in het zestienmetergebied.

Het voetbal heeft pinchhitters in alle soorten en maten gekend. Van absolute geweldenaars tot enorme minkukels. Van oude, sluwe vossen tot jonge gasten met te beperkte kwaliteiten om een hele wedstrijd mee te doen. Van spelers die de rol met verve en trots vervulden tot voetballers die boos konden worden als ook maar gesuggereerd werd dat zij een pinchhitter zouden

zijn. Eén ding staat in elk geval vast: of hij nu succesvol is of niet, een pinchhitter laat niemand onbewogen. Of hij krijgt het hele publiek op de banken of de toeschouwers besluiten nog net niet massaal naar huis te gaan. Dit boek omschrijft een serie kleurrijke, succesvolle, onfortuinlijke, opvallende, belangrijke, ontevreden en vergeten pinchhitters die het Nederlandse voetbal heeft gekend.

The Greatest Pinchhitter

In de geschiedenis van het Nederlandse voetbal gingen genoeg spelers Sibon voor: ze vielen in op een moment dat de nood aan de man was. Richard Roelofsen bij Heracles Almelo, Rob Landsbergen, Erik Meijer, René Eijkelkamp en Jan Vennegoor of Hesselink (in zijn tweede periode) bij PSV, Melvin Platje bij FC Volendam, Kingsley 'Obiekulu' Obiekwu bij Go Ahead Eagles, Frank Stapleton en Ismael Urzaíz, die verre van succesvol waren bij Ajax, Frank Demouge in zijn nadagen bij Roda JC, Leon de Kogel bij FC Utrecht, Mariano Bombarda en Somalia bij Feyenoord, Mark de Vries, Rodion Camataru, Pieter Keur voor Heerenveen en dan nog een hele lijst spitsen in dienst van het Nederlands elftal, zoals Youri Mulder, Cees van Kooten, John Bosman en uiteraard Wim Kieft. Zonder Kieft was Nederland in 1988 waarschijnlijk geen Europees kampioen geworden. De trainers van deze en andere spitsen zagen op dat moment blijkbaar geen andere oplossing om de wedstrijd naar hun hand te zetten en grepen naar het laatste redmiddel. Het staat inmiddels synoniem voor de pinchhitter: iemand vervangen als alle andere oplossingen kansloos blijken of lijken.

Zou je het woord pinchhitter ontleden en vertalen, dan lijkt het maar bar weinig op een kreet uit de voetballerij. De twee

woorden die de term pinchhitter vormen, hebben ogenschijnlijk niets met invallen of vervangen te maken. Haal *pinch* en *hitter* uit elkaar en zelfs een logisch verband tussen de twee delen ontbreekt. *Hitter* laat zich het best uitleggen als iemand die slaat, of iets geraakt heeft (to hit). *Pinch* komt van het werkwoord *to pinch*, wat zoiets betekent als knippen of afknippen. Andere vertalingen zijn stelen, verduisteren, achteroverdrukken. Om een beetje in de buurt te komen van de hedendaagse vertaling van pinchhitter, moeten we het zoeken in de spreektaal van het Amerika van de negentiende eeuw. A *pinch* werd vaak gebruikt als omschrijving voor een lastige situatie waarin de druk hoog is. *To be in a pinch*. Bijvoorbeeld in het geval waarin een stel bankrovers volledig omsingeld zijn door politieagenten en de situatie steeds nijpender werd. Dan zaten zij *in a pinch*.

Vaak is de positie inderdaad benard als er een beroep wordt gedaan op een pinchhitter, zo blijkt. Niet alleen in voetbal, of andere sporten, maar ook in delen van de samenleving die de term in de loop der jaren adopteerden. Zoals de Amerikaanse vereniging van vliegtuigbezitters en piloten (AOPA). Die bieden de Pinchhitter-cursus aan waarin je als niet geschoold vlieger leert hoe je een vliegtuig veilig aan de grond moet zetten, mocht de piloot tijdens de vlucht bezwijken. Iets minder heldhaftig – maar zeker niet minder prijzenswaardig – is de pinchhitter van het gelijknamige Joodse Pinchhitter Program. Sinds 1980 helpt de Joodse gemeenschap in onder meer de Verenigde Staten en Zuid-Afrika een handje tijdens de kerstdagen. Dat doet ze voornamelijk in ziekenhuizen, verpleegtehuizen en politiebureaus. Het niet-Joodse personeel kan zo tijdens de feestdagen bij familie en vrienden zijn en het werk gaat gewoon door.

Een heel wat minder nobele betekenis van de pinchhitter is

te vinden in het *slang*, de taal die ontstond in Amerika en een mengelmoes is van Spaans, Engels en straattaal. De online *Urban Dictionary*, die alle uitdrukkingen hieruit verzamelt, geeft als vertaling: ‘*When a guy/girl cannot fuck the person s/he really wants to fuck that night, they call in a pinchhitter.*’ Je zal er ‘s ochtends maar achter komen dat je slechts een invaller bent, omdat iemand anders onbereikbaar was. Dat geeft ongetwijfeld een wrange nasmaak aan die passievolle avond.

Nog twee voorbeelden die niets met sport te maken hebben. In 1918 schreef de Nederlandse krant *Het Oosten* over pinchhitters in het katholieke geloof in de Verenigde Staten. Het gaat om sprekers, vaak dominees, die op het laatste moment ingeschakeld worden omdat de eerst aangewezen gastheer ineens niet kan komen opdagen. Eenzelfde invallersrol zorgde ervoor dat de Nederlandse violist Leon Sametini in de jaren twintig van de twintigste eeuw de titel *The Greatest Pinchhitter* kreeg. Sametini verving twee keer kort achter elkaar een verhinderde solist bij een optreden in Chicago. Met succes. Pers en publiek waren dolenthousiast over zijn opvoering.

Princeton Charlie Reilly

Zonder sport – specifiek zonder honkbal – hadden al de hiervoor beschreven mensen nu een andere benaming gehad. Honkbal is namelijk de geboortegrond van het fenomeen pinchhitter. Praat over pinchhitters op een honkbalveld en kenners van de sport zien grote, sterke, trage slagmannen voor zich die vooral goed zijn in één ding: een bal perfect raken. Het liefst zo hard mogelijk. Ze houden het grootste deel van de wedstrijd de bank warm en komen daar pas tegen het einde vanaf, zo rond de zevende, achtste of negende inning.

De sport kent overigens ook een variant op de pinchhitter, namelijk de *pinchrunner*. Als de situatie niet om een man vraagt die zo hard mogelijk kan slaan, maar juist om een die zo snel mogelijk van honk naar honk kan rennen, dan is de pinchrunner het breekijzer.

Tot 1959 gold Jack 'Dirty Jack' Doyle als de allereerste pinchhitter in de Amerikaanse Major League, de hoogste honkbalcompetitie. Die status werd niet in de laatste plaats in stand gehouden door Doyle zelf. Volgens de honkballer vervangt hij op 7 juni 1882, een jaar nadat vrij wisselen in de sport wordt ingevoerd, in de negende inning van de wedstrijd Cleveland – Brooklyn ploeggenoot George Davies. Eigenlijk is het Davies' slagbeurt, maar zijn coach gelooft om de een of andere reden niet dat hij punten gaat pakken voor Cleveland. Hij heeft Doyle nodig. Doyle gaat op de plaat staan en haalt met een krachtige klap een punt binnen voor zijn ploeg. De honkballer houdt tijdens zijn hele leven vol dat door dat punt Cleveland de wedstrijd met 2-1 won. Maar de geschiedenisboeken bewijzen het tegendeel. Niet Cleveland won die avond met 2-1, maar Brooklyn. Het punt van Doyle was helemaal niet zo belangrijk, laat staan winnend.

Hoe dan ook, jarenlang zag honkballend Amerika de invalbeurt van Doyle als het allereerste pinchhittermoment in de geschiedenis van de sport. Totdat honkbalhistorici na Doyle's dood in 1959 bewijs vonden dat Princeton Charlie Reilly op 29 april 1892 – anderhalve maand voor Doyle – toch echt de eerste speler is die als pinchhitter in het veld kwam. Desondanks maakte Doyle, net als tijdgenoten Reilly, Tom Daley en later Dode Criss, het type speler eind negentiende, begin twintigste eeuw populair.

Cricket

Honkbal en voetbal zijn niet de enige sporten die het fenomeen pinchhitter kennen. Hoewel er bij cricket niet mag worden gewisseld tijdens een wedstrijd, kent deze sport toch eenzelfde soort breekijzer. Bij cricket probeert de ene partij de slagman (batsman) van de andere partij uit te gooien door het wicket te raken, de paaltjes die achter de slagman staan. Die probeert op zijn beurt het wicket te verdedigen en de door de werper gegooide bal zo ver mogelijk het veld in te slaan. Daarmee kan hij punten binnenhalen. Is een slagman uit, dan komt een teamgenoot van de bank om aan de volgende serie te beginnen. Bij tien slagmannen uit, wisselen de teams van positie. De volgorde van slagmannen staat vooraf vast, maar daar kan tijdens het spel wel in geschoven worden.

Bij cricket is het vaak zo dat de pinchhitter aan slag komt als een team veel punten nodig heeft, legt Ed van Nierop uit. Hij is een telg uit een bekende Nederlandse cricketfamilie, was manager van het nationale team en commentator bij Eurosport. 'Stel dat een team in de tweede inning tegen een flinke achterstand aankijkt, dan kan een slagman die aanvankelijk als een van de laatsten aan de beurt zou zijn, in de volgorde naar voren worden gehaald. Hij kan dan snel punten binnenhalen, zodat andere batsmen het na hem kunnen afmaken.' Cricketpinchhitters zijn batsmen die vooral hard kunnen slaan en snel achter elkaar veel punten binnenhalen. Een pinchhitterbatsman is een man die veel risico neemt, in tegenstelling tot normale slagmannen. Dat zijn vaak gedegen spelers die minder gewaagd slaan. Ze spelen meer om het wicket te verdedigen dan punten te scoren. Ze weten namelijk dat, als de bal het wicket raakt, ze uit zijn en hun slagbeurt over is. Pinchhitters zijn daar minder mee bezig en vinden het raken van de bal – en scoren – belangrijker dan het verdedigen van het

wicket. 'Een pure slagman in je team opnemen is een risico', zegt Van Nierop. 'Als jouw ploeg niet meer aan slag is, worden ook pinchhitters veldspelers. Dat onderdeel van het spel moeten ze wel voldoende beheersen.' Door het risico dat hij in zijn spel legt, levert de cricketpinchhitter de toeschouwers wel een hoop plezier op, net als zijn honkballende collega.

Slip of the tongue

Een zindering door het stadion, publiek op de banken, powerplay door grote sterke mannen. Het zijn geen taferelen waarbij je denkt aan dammen. Toch waagt oud-Nederlands Kampioen Auke Scholma het in 1999 om een dammer tot pinchhitter te bombarderen. Scholma schrijft in een wedstrijdverslag in de *Leeuwarder Courant* het volgende: 'In de wedstrijd tegen het Drents Tiental liep alles nog op rolletjes. Zelfs de Russische pinchhitter van de Drenten kon worden bedwongen.'

Jaren later geeft de Internationaal Grootmeester antwoord op de vraag wat die pinchhitter daar aan het dambord deed: het was een kleine verspreking. Scholma: 'Opgegroeid als voetballer en dammer in de jaren zestig (ik ben van 1956) was het gebruik van Engelse sporttermen nog algemeen. Als voetballers spraken wij van back, half, corners, penalty's en dergelijke. Voetbal kwam tenslotte uit Engeland. Misschien heb ik de term pinchhitter een beetje onnadenkend gebezigd, als ik er nu wat dieper over nadenk. Toch valt er ook wel weer iets voor te zeggen. Dammen is een puur individuele sport, maar net als in tennis, biljarten, schaken en badminton worden ook in dammen teamcompetities en interlands georganiseerd. In de clubcompetitie dammen zijn er zelfs in de hoogste divisie soms grote krachtsverschillen tussen de leden van een team.

Vaak krijgen de zwakkere spelers de opdracht om een remise uit het vuur te slepen tegen sterkere opponenten. Het winnen moet dan worden overgelaten aan de sterke grootmeesters, die je daarom zuiverder als scorende spitsen kunt typeren. Sommige teams halen voor belangrijke wedstrijden speciaal een speler over om voor een of enkele potjes in te vallen. Die worden soms ingevlogen uit Rusland of Afrika. Dan kun je spreken van een pinchhitter.'

Het Nederlandse honkbalsucces

Hoewel Scholma zegt dat hij de term pinchhitter waarschijnlijk uit het Engelse voetbaljargon heeft overgenomen, is niets minder waar. Het Engels voetbal heeft niks te maken met de introductie van het woord in het Nederlandse voetbal. Sterker nog, in Engeland kennen ze de term niet eens. We vroegen de sportredacties van onder meer *BBC*, *The Guardian* en *The Telegraph* naar het gebruik van de term pinchhitter in de Engelse voetbaljournalistiek. Hun antwoorden waren eensluidend: van een pinchhitter in de voetballerij hebben ze nog nooit gehoord. *Voetbal International*-hoofdredacteur Tom van Hulzen, groot kenner van het Engels profvoetbal, bevestigt dat de term er niet bekend is.

De term pinchhitter is door de Nederlandse pers dan ook gewoon uit het honkbal overgenomen. Hoewel, gewoon. Dit was nooit gebeurd als honkbal in de naoorlogse jaren hier niet in rap tempo tot een populaire sport was uitgegroeid.

Honkbal wordt sinds het begin van de twintigste eeuw in Nederland gespeeld. De goede prestaties van de Nederlandse honkballers tijdens de afgelopen decennia zijn algemeen bekend.

Martin Drent

Steeds weer vechten tegen de publieke opinie

Heel vaak is Martin Drent (Groningen, 1970) niet meer in de stad Groningen te vinden. De afgelopen jaren raasde hij als reporter van RTV Noord kriskras door de bovenste provincies van Nederland en in juli 2013 trad hij voor een jaar fulltime in dienst als assistent-trainer van FC Emmen. Maar de schaarse keren dat hij in zijn geboorteplaats is, gaat het vaak over één ding: die ene uitwedstrijd tegen Feyenoord, begin mei 2004. Alweer meer dan tien jaar geleden. 'Ik heb meer dan vierhonderd wedstrijden in

het betaald voetbal gespeeld, maar soms lijkt het alsof mensen zich maar één duel kunnen herinneren', zegt Drent over de wedstrijd waarin hij met een heroïsche invalbeurt FC Groningen de eerste winst in De Kuip ooit bezorgde.

Bert van Marwijk zit die middag voor de 134ste keer op de bank als trainer van Feyenoord. Een record. Maar de Rotterdammers maken van het jubileum van de grijze oefenmeester allesbehalve een feest, terwijl er veel op het spel staat voor de stadionclub. Koploper Ajax is niet meer in te halen, maar de tweede plaats, die recht geeft op deelname aan de voorronde van de Champions League, is nog binnen handbereik. Ook FC Groningen kan in de slotfase van de competitie allesbehalve achteroverleunen. Penibel is de situatie niet, maar de Groningers moeten zich nog wel zien te handhaven in de Eredivisie.

In de eerste helft van de wedstrijd krijgt de thuisploeg niet één kans. Maar door een van richting veranderd schot van Dirk Kuijt komt het zwalkende Feyenoord kort na rust toch op voorsprong. Beter wordt het spel van de Rotterdammers er niet op; bij een aantal makkelijk weggegeven kansen blijft Feyenoord met kunst- en vliegwerk op de been. 'Naïef en onprofessioneel', noemt een giftige Van Marwijk zijn spelers na afloop. Maar ondanks het slechte spel lijkt Feyenoord met nog tien minuten te spelen de voorsprong vast te houden.

Tot zijn grote ergernis loopt Martin Drent dan al bijna de hele tweede helft warm. Waarom trainer Ron Jans hem nog niet heeft ingebracht, is hem een raadsel. De blonde spits voelt zelf dat dit zo'n wedstrijd is waarin hij voor een ommekeer kan zorgen, maar Jans heeft geen haast met wisselen. Stilaan vraagt Drent zich af of er nog wat van komt. Vanaf het veld bijt Feyenoord-middenvelder Alfred Schreuder de spits een kwartier

voor tijd toe dat zijn invalbeurt toch geen zin zal hebben. Ook dat nog. Maar Drents woede wordt die middag pas echt gewekt door een Rotterdamse vader en zoon die hem elke keer als hij langsloopt vanaf de tribune beschimpen. 'Drent, homo', slingeren ze minutenlang naar zijn hoofd.

Elf minuten voor tijd valt een bijzonder getergde Martin Drent in. Even later krijgt hij direct zijn eerste mogelijkheid. Maar na een voorzet van Macedoniër Mile Krstev houdt hij even in, waardoor hij de bal op een haar mist. Een paar minuten later anticipeert de lange invaller wel op het juiste moment als Krstev een vrije trap het strafschopgebied in krult. Met een ogenschijnlijk simpele hoofdbeweging kopt Drent de bal onberispelijk in de linkerhoek. De Rotterdamse vader en zoon die hem een halfuur lang voor bedriever van de herenliefde uitmaakten, worden daarna op een showtje getrakteerd. 'Toen ben ik even teruggedaan om een paar homobewegingen te maken', zegt Drent. Hoe dat eruitziet? Hij staat even op en huppelt met een slap hangend handje door de businessruimte van FC Emmen, waar hij op het moment van spreken nog werkt. 'Daarop kreeg ik tientallen aanstekers naar mijn hoofd gegooid. Schitterend.'

Vier minuten later maakt Drent het leed voor de Feyenoord-fans nog groter. Opnieuw is het Krstev die de spits in stelling brengt. Dit keer op een voor hem ongewone manier. 'Ik ben een aanspeelpunt en een koper. Ik gokte nooit op de diepte, daar heb ik de snelheid helemaal niet voor', zegt Drent. Maar de verdediging van Feyenoord staat te slapen en plots valt een steekbal van Krstev precies tussen de defensie en de keeper in. Drent hoeft er alleen maar achteraan te rennen en staat een paar seconden later voor misschien wel het belangrijkste moment in zijn carrière. 'Er is een verschil tussen stiften, zoals Dennis Bergkamp dat zo mooi kon, en de bal scheppen', vertelt

Drent. 'Ik heb schoenmaat 46, als ik mijn voet onder de bal zet kan ik hem zo omhoog lepelen. Het risico van scheppen is dat het heel vaak mislukt. Als je hem verkeerd raakt komt de bal amper van de grond of vliegt-ie zo over het doel.' Maar die zondagmiddag in Rotterdam-Zuid raakt Drent de bal perfect. FC Groningen, dat elf minuten voor tijd nog tegen een achterstand aankijkt en na de gelijkmaker zelfs met een man minder komt te staan, wint voor het eerst in De Kuip. 'Toen heb ik die vader en zoon nog maar een keer opgezocht.'

Martin Drent is voor veel supporters van FC Groningen nog steeds een absolute held. Dat heeft niet alleen met zijn twee historische doelpunten in De Kuip te maken. Drent toont zich naast gepassioneerd speler bovenal een doodgewoon mens, waardoor veel supporters zich met hem identificeren. De zoon van een Groningse groenteboer is een echte jongen van de stad, die zich tijdens zijn loopbaan graag onder de mensen begeeft. Een absolute levensgenieter bovendien, die al snel bekendstaat als de Pietje Bell van FC Groningen. Maar ondanks zijn vrijbuitersimago heeft Drent het nooit in zijn hoofd gehaald om het ook maar een dagje rustiger aan te doen. 'FC Groningen is voor mij de mooiste club van de wereld. Daarom gaf ik altijd honderd procent voor de ploeg, al deed ik maar een minuutje mee.'

Drents enorme motivatie komt voort uit meer dan clubliefde. Een levenslang gevecht tegen de publieke opinie speelt op de achtergrond een even nadrukkelijke rol. 'Er hebben altijd twijfels over mijn kwaliteiten bestaan en die achtervolgen mij bij alles wat ik doe', zegt hij hierover. 'Het liedje was altijd: elke speler kan worden gehaald, behalve Drent. Ik weet niet waar het vandaan komt, maar ik heb altijd moeten knokken om mezelf te bewijzen.' In de jeugd is het al zo, herinnert hij zich. Als de jonge Martin nog voor de Groningse amateurploeg GVAV Rapiditas speelt,